

XVII TAVALINE PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine 1Mo18 ,20-32)

Lugemine esimesest Moosese raamatust:

Neil päevil ütles Issand Aabrahamile: "Kaebehääl Soodoma ja Gomorra pärast on valjuks tõusnud, jah, nende patud on väga rasked. Seepärast lähen ma alla ja vaatan järele, kas nad on teinud nii nagu kaebehääl minuni kostis. Seda tahan ma teada".

Ja kolm meest seadsid end Aabrahami juurest Soodoma poole tee. Aga Aabraham seisis ikka veel Issanda ees, astus lähemale ja ütles: "Kas tahad sa tõesti õige ühes jumalatuga hävitada? Võibolla on linnas viiskümmend õiget, kas sa tahad siis needki hävitada ega anna sellele paigale andeks viiekümne õige pärast, kes on linnas? Sa ei saa ju ometi hävitada õigeid ühes jumalatutega, et õigete käsi käiks samamoodi kui jumalatutel. Sa ei saa ju teha nõnda! Kas maailma kohtumõistja ei peaks tegema õigust?" Ja Issand ütles: "Kui ma leian Soodoma linnast viiskümmend õiget, annan ma nende pärast kogu paigale andeks".

Aga Aabraham vastas ja ütles: "Vaata, ma olen siiski nõuks võtnud Issandaga rääkida, kuigi ma olen põrm ja tuhk. Mis saab siis, kui viiekümnest õigest viis puudu jääb. Kas tahad sa siis nende viie pärast hävitada kogu linna?" Ja ta vastas: "Ma ei hävita, kui ma sealt leian nelikümmend viis õiget".

Aga Aabraham jätkas: "Võibolla leidub seal nelikümmend õiget?" Ja ta vastas:

"Siis ei tee ma seda neljakümne pärast". Kuid Aabraham ütles: "Ärgu süttigu põlema Issanda viha kui ma räägin? "Võibolla leidub seal kolmkümmend?" Ja ta vastas:

"Ma ei tee seda, kui ma leian sealt kolmkümmend". Seepeale Aabraham ütles:

"Vaata, ma olen siiski nõuks võtnud Issandaga rääkida. Võibolla on seal kakskümmend?" Ja ta vastas: "Ma ei hävita kahekümne pärast". Ja veel korra küsis Aabraham: "Ärgu süttigu põlema Issanda viha kui ma veel üksainuks kord räägin: Võibolla on seal ainult kümme õiget?" Ja Issand vastas jälle: "Siis ei hävita ma kümne pärast".

Ning kui Issand oli kõneluse Aabrahamiga lõpetanud, läks ta edasi. Aabraham pöördus aga koju tagasi.

See on Jumala Sõna.

Vastulaul (Ps138 ,1-2. 3-5. 7e-8 R: 1b) 1-2. 3.6. 7.8. R:3a)

R: Kui ma sinu poole hüüdsin, võtsid sa mind kuulda.

Ma tänan sind kogu südamest,
inglite ees ma laulan ja mängin sinule.

Sinu templi poole ma langen silmili

ja kiidan kõrgeks su nime sinu helduse ja ustavuse pärast.

R:

Sest kõrgeks üle kõige
oled sa tõstnud oma nime ja töötuse.

Kui ma sinu poole hüüdsin, võtsid sa mind kuulda

ja rohkendasid mu hingejõu.

R:

Tõesti, Issand on kõrge ja näeb madalat,

aga kõrgi ta tunneb ära juba kaugelt.

Kuigi ma kõnnin suure kitsikuse keskel, hoiad sina mind elus

ja sa sirutad oma parema käe mu vaenlaste viha vastu.

R:

Sinu parem käsi aitab mind,

Issand ise viib minu eest kõik lõpule.

Issand, sinu heldus kestab igavesti,

ära jäta oma kätetööd.

R:

(Teine lugemine Kl2 ,12-14)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast koloslastele:

Vennad, koos Kristusega olete teie maetud ristimises, milles teid ka ühes temaga üles äratati, sest te uskusite Jumala väesse. Jumal on Kristuse surnuist üles äratanud ning teid, kes te olite surnud patu ja oma ümberlõikamata ihu tõttu. Kuid sellegi on Jumal Kristusega koos elavaks teinud ja meile kõik meie patud andeks andnud. Tema on meie võlakirja kehtetuks teinud, samuti kõik seaduse sätted, mis olid meie vastu. Ja selle võlakirja on ta kõrvaldanud ning naelutanud risti külge.
See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 15,15b)

Halleluuja. Mina olen teid nimetanud oma sõpradeks, sest teile olen ma ilmutanud kõik, mis ma oma Isalt olen kuulnud. Halleluuja.

(Evangeelium Lk11 ,1-13)

Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Kord oli Jeesus ühes paigas palvetamas. Ja kui ta oli lõpetanud, ütles üks tema jüngritest temale: "Issand, õpeta meidki palvetama, nõnda nagu Johannes õpetas oma jüngrid!" Tema aga ütles neile: "Kui te palvetate, siis öelge: Isa, sinu nimi olgu pühitsetud, sinu riik tulgu. Meie igapäevast leiba anna meile ikka ja anna meile andeks meie patud, sest meiegi anname andeks igähele, kes on meile võlgu. Ja ära lase meil sattuda kiusatusse."
Ja ta ütles neile: "Kui kellelgi teie seast oleks sõber ja ta tuleks tema juurde ja ütleks: "Sõber, laena mulle leiba, sest üks mu sõpradest on teelt tulnud minu juurde ja mul ei ole midagi talle pakkuda" - kas saaks keegi teie seast vastata: "Ära tüüta mind, üks on juba riivis ja minu lapsed on ühes minuga voodis. Ma ei saa tõusta ja sulle anda". Ma ütlen teile: kui ta ei tõuseks teisele leiba andma sõpruse pärast, siis tõuseks ta ometi tema pealekäimise pärast, ning annaks talle niipalju kui tal vaja.
Ja ka mina ütlen teile: paluge, siis teile antakse, otsige, siis te leiateg, koputage, ja teile tehakse lahti. Sest kes palub, see saab, kes otsib, see leiab, kes koputab, sellele avatakse.
Missugune isa teie seast, kellelt poeg palub kala, annaks temale mao, või kui ta palub muna, annaks temale skorpionid. Kui nüüd teie, kes te olete kurjad, oskate anda head oma lastele, siis kui palju enam annab taevane Isa Püha Vaimu neile, kes teda paluvad."
See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

"Ema, ma tahan vihmaussi!"

"Ja nüüd tahan ma, et ema selle vihmaussi ära sööb!"

"Nii! Ja nüüd tahan ma just seda vihmaussi, mille ema praegu ära söi!..."

Sel kombel, armsad õed ja vennad, noris isa minuga mu lapsepõlves alati, kui talle tundus, et ma ei tea ise ka, mida ma tahan.

Kui ma vanemaks sain, hakkasin aga mõistma, et sellisel näägutusel oli selge kasvatuslik eesmärk: niisuguseid olukordi, kui ei osata enam midagi tahta, tuleb elus tõepoolest vahel ette. See sünnib siis, kui põhivajadused on rahuldatud ja me seame igavuse sunnil niisuguseidki eesmärke, mille saavutamine ei paku seda rahuldust, mida ootasime. Kuidas aga saaksime siis rääkida Jumala tahte täitmisest, kui me ei tea alati isegi mitte seda, mida me ise tahame?
Me loeme patutunnistuse ...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, Jeesus räägib tihti Jumala tahtest, aga kui küsida, milles see tahe seisneb, siis oleme silmitsi üsna mitmetahulise probleemiga.

Läbi ajaloo on Jumala taht toodud ettekäandeks paljude sõdade pidamisel ja tervete rahvaste hävitamisel. Pole raske märgata, et tegelikult oli seejuures pigem mängus ikka mõne inimese isiklik võimuiha, või siis paratamatu vajadus end kallaletungija vastu kaitsta.

Teisalt on meil täna mitukümmend tuhat kristlikku kirikut, ja neist igapähe liikmed usuvad enamasti, et just nemad on Jumala tahte õigesti ära tundnud. Kellel on siis õigus?

Juba evangeeliumist loeme, et variseridel ja saduseridel oli täiesti olemas oma loogiline käsitus Jumala tahte täitmisest. Kuna nad uskusid, et Iisrael oli Jumala rahvas, siis nägid nemad selles ilmutuses ettekäändet endale teiste rahvaste ees privileege nõuda. Jeesus ei vaielnud küll otseselt sellele vastu, kuid rõhutas privileegide kõrval ka Jumala rahva kohustusi olla teistele eeskujuks, et nemadki Jumala juurde juhtida.

Uuest Testamendist ei leia me Jumala tahte äratundmiseks selgeid kriteeriume, vaid ainult kaudseid viiteid, mille järgimine võib viia olukorrast sõltuvalt ühte või teise äärmusse. Kord ütleb Jeesus, et tasased päripäev maa (Mt 5,5) ja viimased saavad esimesteks (Mt 19,30), teine kord aga õhutab taevariiki ründama ja seda endale kiskuma (Mt 11,12). Ning nagu me teame, oli see Jumala tahtmine, mis viis Jeesuse ristile, ja tõstis ta pärast auhiilgusega surnuist üles.

Mida peaksime meie, armsad õed ja vennad, kõigest neist vastuoludest enda jaoks järeldama? On tõenäoline, et Jumal on määranud eluraskused selleks, et valmistada meid ette pälvima igavest õndsust. Kuid eluraskused on erinevad ja ka inimene pole ju alati samasugune: noorena ei ole meil veel kogemusi, keskiga teeb küüniliseks ja vanaks saades pole enam jõudu. Iga järgmine põlvkond peab jällegi maailma enda jaoks uuesti avastama ja seejuures tehakse taas neidsamu vigu mis varemgi, ning olukorrad, millesse satutakse, on sageli ettearvamatud.

Võibolla annavad need üksikasjad seletuse, miks Meie Isa palve on just niiviisi sõnastatud: Sinu tahtmine sündigu! Kuidas saaks inimene teha või täita midagi, mis peab "sündima"? Oma saatust saab inimene küll osaliselt mõjutada, kuid mitte kunagi tervikuna. Mida rohkem reegleid püüab inimene järgida, seda enam puutub ta kokku eranditega ja mõistab, et reeglid ainuüksi ei lahenda siin maailmas kõiki probleeme. Jumala tahe on justkui mingi aimamatu tarkus kusagil meie saatuse taga, millest me ei saa küll aru, kuid mis seda enam meid lummab ning annab mõtte ja väljavaate kõigele olevale.

Kuid igapähe on kindlasti kogenud, et palujale alati ei anta, otsija ei leia ning koputajale ei avata. Ja kui avataksegi, siis ei ole selle ukse taga alati tingimata midagi head.

Kas siis Jeesus ei rääkinud meile tõtt? Võibolla on probleem hoopis meis endis, et me ei palu ega otsi alati õigeid asju ja koputame vahel ka valedele ustele valedele põhjustel. Kui poeg peab mürkmadu suitsuangerjaks, millele saaks kohe hambad sisse lüüa, siis on isa see, kes hoiab poja kätt mao poole sirutamast.

Me võime uskuda, et Jumal annab meile alati midagi paremat kui me suudame ette kujutada, annab meile oma Püha Vaimu. Selles Vaimus ei tee Jumal imesid mitte ainult sellega, et ta meile midagi annab, vaid mõnikord ka sellega, et ta ei anna, või koguni võtab. Jumala tahe jääb alati enamaks kui inimene suudab seda mõista. Sellepärast, kui keegi ütleb, et ta täidab Jumala taht, siis tähendab see, et ta käitub hetkel omaenda parima äranägemise ja südametunnistuse järgi.

Kuigi inimene võib aimata, et tal tuleb oma tänaseid otsused tulevikus ümber hinnata, siis Jumal ise on kinnitanud meie käitumise ajaliku mõistuse hetkeseisu külge. Selle alusel tehtud otsustest peab temalegi piisama. Oma piiratusega

peame aga leppima ja palvetama: Sinu tahtmine sündigu nagu taevas nõnda ka maa peal. See on parim lootus, mis meile on antud. Aamen.